

τὸν ἄνθρωπον ὅταν ἀγαπᾷ πολύ, νὰ βρασνίξῃ τὴν γυναῖκα, ἣν ἀγαπᾷ, εἰς τρόπον ὥστε, τοῦλάχιστον, νὰ μὴ εἶναι μόνος ὁ ὑποφέρων. Ἡ Κλέρα ἠτένισεν αὐτῷ μετ' ἐκτάκτου ἀπελπισίας, διαζωγραφουμένης ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ εἶπεν ὥσπερ ὁμιλοῦσα πρὸς ἑαυτήν: «Ἐπρεπε καὶ αὕτῃ ἡ στιγμή νὰ ἔλθῃ.

— Θέλετε τώρα νὰ λάβητε θέσιν θύματος; ἤκολούθησεν ὁ Ἡλίας ἐκτὸς ἑαυτοῦ. . . Ἄλλ' ἀπαντήσατέ μοι λοιπόν. . . Διαπράττετε δικαιοσύνην ἐπιβήλουσά μοι τὴν βόσκανον ταύτην; Καὶ ὅμως ἡξέυρετε καλῶς ὅτι σὰς ἀγαπῶ, μὴ ἀρνῆσθε, τὸ ἡξέυρετε. . . Λοιπόν! ἐάν σεῖς δὲν μὲ ἀγαπᾶτε, τοῦλάχιστον εἰπατέ μοι το, διὰ νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ φύγω μακρὰν ὑμῶν. . . Μὴ μ' ἀφίνατε εἰς τὴν βόσκανον αὐτὴν τῆς ἀγωνίας, τῆς ἀβεβαιότητος. . . Διατί μ' ἐκρατήσατε πλησίον ὑμῶν, διατί μοι παρέσχετε τοσαῦτα δείγματα συμπαθείας, ἐάν πράγματι δὲν ἤμην δι' ὑμᾶς τίποτε. . . ἐπὶ τέλους τί θέλετε ἐξ ἐμοῦ;

— Μοὶ ὑποσχέθητε νὰ εἰσθε φίλος μου, εἶπεν ἀπλῶς καὶ ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερολέπτον ὠχρία, ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς καθίστατο ταχύτερα, τὰ δὲ βλέφαρα ἐκινεῖντο ταχέως ἐνῶ ἡ ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἠνοίγετο ὑπερμέτρως. Ἦτο λίαν τεταραγμένη. . . καὶ ὠραιοτάτη! Ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐξηκολούθει: «Ναί, ὑπεσχέθην, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα τὴν καρδίαν μου. . . Ἄ! ἐάν ἔχετε περὶ ἐμοῦ καλὴν τινα ιδέαν εἶπατε αὐτό. . . Ὅχι! μὴ φοβῆσθε, ὁμιλήσατε ἐλευθέρως, ὥς πρᾶττω τοῦτο ἐγώ. Παρατηρήσατέ με, βλέπετε ὅτι σὰς ὁμιλῶ μεθ' ὅλης τῆς ἐν ἐμοὶ εὐλικρινείας. . . πρᾶττε καὶ ὑμεῖς τὸ αὐτό. . .» Καὶ ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν διὰ χειρονομίας πάθος δηλούσης, ἐκείνης μὴ ἀμυνομένης, μόνον δὲ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, ὥσπερ βεβαρυμένη ὑπὸ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως ἔκυπτε μικρόν. Ἦτο τόσο πλῆσιον αὐτοῦ, ὥστε ἀνέπνεε τὸ λεπτὸν ἄρωμα, ὅπερ ἀπεπνέετο ἐκ τῆς κόμης αὐτῆς. Ἐλαβεν ἐκεῖνος διὰ τῶν δύο χειρῶν αὐτοῦ τὴν τρέμουσαν ἐκείνην κεφαλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς, παρὰ τὸ ἡδυπαθὲς μέρος τῶν μηνίγγων ἐναπέθεσεν ἀσπασμόν. Ἦτο ὥσπερ ἰδανικὸς ἀσπασμός, μόλις τὰ χεῖλη ἤγγισαν καὶ ὅμως ἐξέβηκε μικρὰν κραυγὴν ἐκείνη καὶ διέφυγεν ὥσπερ ἐπληγώθη, ἀπωθούσα δ' αὐτὸν διὰ τῶν προεταμμένων βραχιόνων αὐτῆς ἐν χειρονομίᾳ φορτικῇ ἐκφραζούσῃ ἔλεγεν: «Ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεσθε λοιπόν τίποτε, δὲν ἐννοεῖτε τίποτε καὶ συμπεριφέρεσθε πρὸς ἐμὲ τοιοῦτοτρόπως;» Καὶ αἱ λέξεις ἐκόπησαν ἐν ταῖς χειλέοις αὐτῆς, ἐκεῖνος δὲ ἡδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ, ὥσπερ ἐπὶ ἀνοικτοῦ βιβλίου, τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ὑπερηφάνου γυναικὸς δι' ἣν πᾶσα ἔκφρασις ἐπιθυμίας ἀπρεποῦς ἐκ τρίτου εἶναι προσβολὴ ἀνυπόφορος, δι' αἰφνιδίας δὲ μετατροπῆς τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας του, ἥρξατο δοκιμάζων τὴν μεγίστην θλίψιν τοῦ πασιφανοῦς πόνου, ὃν προῦξεν αὐτῇ, ἐνῶ ταῦτο χρόνως ἐνόμισεν ὅτι θὰ τὴν ἔχανε διὰ παντός. . . «Συγχωρήσατέ μοι, συγχωρήσατέ μοι. . .» ἀνέκραξεν ὡς παῖς, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας ὅπου ἥρξατο κλαίων καὶ καταλαμβανόμενος ὑπὸ λυγμῶν, οὓς γνωρίζουσι

μόνον οἱ ἄνθρωποι, οὓς ὁ νευρικὸς διοργανισμὸς καθιστᾷ σχεδὸν ὁμοίους ταῖς γυναῖξιν ὡς ἐκ τοῦ αἰφνιδίου τῶν ἐντυπώσεων. Ἐκείνη ὅμως, τῇ φορᾷ ταύτῃ θωπευτικῶς καὶ πλησιέσασα πρὸς αὐτόν: «Δὲν πταίετε σεῖς, Ἡλίας, εἶπεν, εἶχον σχηματίσει σχέδιον ἀπραγματοποίητον. . .» Καὶ ἴστατο ἐκεῖ, ὀρθὴ πρὸ αὐτοῦ λευκότερα τῶν τριχάπτων τῆς ἐσπερινῆς αὐτῆς ἐσθῆτος, ἣν τόσον ἠγάπα καὶ διὰ τῶν σοβαρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, οὔτινες ἦσαν τόσον μέλανεες, ὥστε σχεδὸν ἀπέβαινον τρομακτικοὶ ἐν τῷ ὠχροτάτῳ ἐκείνῳ προσώπῳ παρατῆρει αὐτόν. Ἐφαίνετο ἥσυχος, διὰ τῶν δύο αὐτῆς χειρῶν ἐκράτει τὰς δύο χεῖρας τοῦ νεαροῦ ἀνδρός, μαχητικὸς δὲ ἀνεξήγητος τρυφερότητος καὶ ἀγάπης ἀταράχως κατεκυρίευσεν αὐτόν. Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ προσμειδίῃ αὐτῇ. . . Ἐπὶ πόσον ἔμειναν οὕτως ἀμφοτέρω ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ, ἡ ὁποία καθίστα αὐτοὺς ὁμοίους πρὸς σύμπλεγμα ἀδελφῆς μεγαλειτέρως παρηγορούσης ἀδελφὸν νεώτερον; — Καὶ ἐκεῖνοι ἠγνόουν. . . Πρῶτῃ ἐκείνη διέκοψε τὴν ἐκστασιν ἐκείνην λέγουσα αὐτῷ διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης: «Δὲν εἶμαι καλὰ. . . αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν καταβεβλημένην εἰς ἄκρον, πρέπει νὰ μ' ἀφίσετε μόνην, Ἡλίας. . . Ὑπακούσατέ με ἐάν ἐπιθυμῆτε νὰ μοὶ φανῇτε ἀρεστός. . .» Καὶ ἐκεῖνος ὑπήκουσεν. Ἠγέρθη, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὴν ὡς κατὰ τὰς λοιπὰς ἐσπέρας. «Ἐς αὖριον,» εἶπεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας εὐρισκόμενος. Ἐκείνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔκαμε χειρονομίαν. — Πόσον συχνὰ θὰ ἔβλεπε τὴν εἰκόνα ἐκείνην καθ' ὕπνου.

(Ἀκολουθεῖ).

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑταιρεία τῶν Μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Τὴν κυριακὴν, 29 νοεμβρίου, ἐγένετο ἡ τακτικὴ συνεδρία τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου αὐτοῦ κ. Γ. Π. Βεγλερῆ, μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς ἐταιρείας κ. Α. Τουργούτη, ἱατροῦ.

Τὸ πρῶτον ἀνάγνωσμα ἦν εἰδὸς τι διαθήκης ἢ Ὑποτύπωσης, ἀποσταλείσης ἐξ Ἀγίου Ὁρους τοῦ ἐκεῖσε τακτικοῦ μέλους ὁσιολογ. μοναχοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου. Τὴν Ὑποτύπωσιν ἔγραψε τῷ 1240 Ματθαῖος μοναχὸς ὁ Περδικάρης, ἡγούμενος τῆς ἰδίας (οἰκογενειακῆς) αὐτοῦ μονῆς τῆς Ἀγίας Τριάδος, κειμένης «ἀνατολικῶς τῆς ἐνταῦθα Ἑβραΐδος». Μετὰ τινὰς παρατηρήσεις πεφασίσθη νὰ ζητηθῶσι πλείονες πληροφορίες περὶ τοῦ χειρογράφου, ἐξ οὗ ἀντεγράφη ἡ Ὑποτύπωσις καὶ τινων ὁμοίας φύσεως ἐγγράφων, ὅπως ἡ συζήτησις ἔχῃ ὑπ' ὄψιν αὐτῆς οὐχ ἰσχυρὰ σημεῖα.

Ἀκολουθῶς ἀνεκοινώθησαν πέντε γνωμοδοτήσεις ἐγγράφοι περὶ τῶν ἁγιασμάτων ὡς ὁδηγῶν εἰς ἀνεύρεσιν ἀρχαίων ναῶν, αἱ τῶν κκ. Ι. Μηλιοπούλου, Η. Ἀλεξανδρίδου, Ε.

Σαραφοπούλου, Ἐλ. Ταπεινοῦ, καὶ Μ. Γεδεών, ὧν τὰς δύο τελευταίας θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς, καθὼ ἀποτελούσας ἐκτενεῖς καὶ ἀξίας ἀναγνώσεως πραγματείας.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Γ. Π. Βεγλερῆς ἀνέγνω, περὶ τὴν μίαν ὥραν διαρκέσαν, ἀνάγνωσμα «περὶ τοῦ τοπογραφικοῦ καθορισμοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου τῶν Χαλκοπρατείων».

Ὁ κ. Γ. Βεγλερῆς λόγον ἐποίησατο περὶ τοῦ περηνιμμένου ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων, περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνεγέρσεως καὶ τῶν διαφορῶν περιπετειῶν αὐτοῦ, περὶ τῶν προσθέτων τῷ ναῷ δύο εὐκτηρίων, ἧτοι τοῦ τῆς Ἀγίας Σοφοῦ (τῆς Ἀγιοσοφίτισσας) καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου «ἐνδον τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων κειμένων» ὡς εἶπεν, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐναποτεθησαυρισμένων ἱερῶν κειμηλίων: τῆς Ἑσθῆτος καὶ τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεομήτορος.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ μέχρι τοῦδε γνωστὰ αὐτῷ πληροφορίαι περὶ τοῦ ναοῦ τούτου, εἰς λίαν ἐσφαλμένα καὶ ἀόριστοι, ἐκτίθησι χωρία, ἄμεσον σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸ θέμα αὐτοῦ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Δουκαγγίου, τοῦ Λαβάρτ καὶ τοῦ Πασπάτη, καὶ ποιήσας σύγκρισιν καὶ ἀντιπαράβολήν τῶν ἐν λόγῳ χωρίων πρὸς τὰ χωρία τῶν περὶ τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων διαπραγματευομένων Βυζαντινῶν συγγραφέων, συνεπέρανεν ὅτι ὁ Δουκάγγιος, ὁρίζων τὴν τοποθεσίαν τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Θεοφάνους καὶ τοῦ Κωδινού, συγχέει πολλὰ τοπογραφικὰ σημεῖα ἀναφερόμενα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων καὶ θεωρεῖ ἄλλαχού μὲν αὐτὰ ταυτόσημα, ἄλλαχού δὲ πάλιν ὅτι οὗτος ἐσφαλμένα ποιῆται συμπεράσματα καὶ ἰδίως περὶ Σενάτου καὶ τῆς Βασιλικῆς, ἐνθα καὶ ἡ Βιβλιοθήκη. Ὁ δὲ Λαβάρτ καὶ ὁ Πασπάτης διαπραγματευθέντες περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς τοπογραφίας τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων περιέπλεξαν τὸ ζήτημα ἔτι περισσότερον, καὶ ὑποθέτοντες ὅτι ὑπῆρχεν ἐν καὶ μόνον Σενάτον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Αὐγουσταίου, πρὸς νότον τῆς Ἀγίας Σοφίας, παρέλιπον τὸ ἐπὶ τοῦ Φόρου τοῦ Κωνσταντίνου Σενάτον, ἡ δὲ συνταύτισις τοῦ πρὸς Νότον τῆς Ἀγίας Σοφίας Σενάτου μετὰ τῆς Βασιλικῆς, τῆς πράγματι κειμένης πλησίον τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων, ὥθησε τοὺς τελευταίους ἵνα τοποθετήσωσι τὸν ναὸν τῶν Χαλκοπρατείων μετὰ τῆς νοτιοανατολικῆς γωνίας τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ τοῦ Σενάτου, ἐν ᾧ πράγματι, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ προὔκειτο περὶ τοῦ πρὸς βορρᾶν τοῦ Φόρου τοῦ Κωνσταντίνου Σενάτου καὶ οὐχὶ ἐτέρου.

Καὶ τὸ σαθρὸν τοῦ καθορισμοῦ τῆς τοποθεσίας τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων ὑπὸ τοῦ κ. Λαβάρτ καταπολεμεῖται πρῶτον μὲν ἐκ μαρτυρίας ἱκανῶν χωρίων τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων, οἷον τοῦ Πορφυρογεννήτου, τοῦ Κωδινού, τοῦ Θεοφάνους, τοῦ Ζωναρᾶ, τοῦ Κεδρηνοῦ, τοῦ Βανδουρίου τοῦ Γυλλίου, τοῦ νέου Τυπικοῦ, τὸ πρῶτον καταστάτος γνωστοῦ, τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν. Πρὸς δὲ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς συστηματικῶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν εὐφῆμων καὶ περιφανῶν ἐκείνων τῶν Βυζαντινῶν «προελεύσεων» καὶ «προόδων» ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ ἰδίου Λαβάρτ ἐξ οὗ φανεροῦται ὅτι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ θὰ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ βαίνωσιν ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν, ἄνευ ἀνάγκης ἰδιαίτερας, καὶ ὁπότε μάλιστα ἐπεζητεῖτο τὸ πομπῶ-

δες καὶ ἐπιδεικτικὸν τῶν «προελεύσεων». Τρίτον, ὡς μαρτυρία αὐθεντικὰ λογιστέα αἱ ἐπὶ τούτου ἐμβριθεῖς μελέται τοῦ σοφοῦ βυζαντιολόγου καὶ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Καζάν πανεπιστημίου κυρίου Μπελλιάερ, οὗ αἱ μελέται προωvίζονται νέαν ὥθησιν εἰς τὸ περὶ τοπογραφίας ζήτημα τῶν παλατίων καὶ τῶν ναῶν τοῦ Βυζαντίου, καὶ μέλλουσιν ἀνατρέψαι ἄρδην τοὺς τοῦ Γαλάτου Λαβάρτ καὶ τοῦ Πασπάτη τοπογραφικοὺς καθορισμούς, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιτοπίων τοπογραφικῶν καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν, διςχυρίσθη ὁ κ. Βεγλερῆς, ὅτι ὁ ναὸς τῶν Χαλκοπρατείων ἔκειτο πράγματι πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς Μέσης λεωφόρου, ἐὰν λάβῃ τις τὴν διεύθυνσιν ἐκ τῆς Ἀγ. Σοφίας ἢ τοῦ Αὐγουσταίου πρὸς τὸν Φόρον τοῦ Κωνσταντίνου (ἐν ᾧ καὶ λείψανα τοῦ κίονος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τοῦδε διασώζονται) ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀνωφερίας τῆς ἐκ τῆς μικρᾶς κοιλάδος ἀγούσης ὁδοῦ, δηλ. τῆς κοιλάδος τῆς κειμένης μετὰ τῆς ὑπαίθρου σμικρᾶς λοφιᾶς τοῦ ἀτρίου (προαυλίου) τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Σοφίας καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτ. τῶν Χαλκοπρατείων, πράγματι κειμένου «ὁ μακρὰν τῆς Ἀγ. Σοφίας» κατὰ τὰς μαρτυρίας Θεοφάνους τε καὶ ἄλλων Βυζαντινῶν συγγραφέων, καὶ κυρίως ἐπὶ τῆς νῦν συνοικίας Δζιλάλ-Ὀγλου, παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ λουτρῶνι, ἐκεῖ ἔνθα ὑπάρχει καὶ σμικρὸν τέμενος ἐπωνυμούμενον «Φατμά-Σουλτάν-Τζαμί», ἔχων, ὡς προσέθηκε, διδόμενα νὰ θεωρῇ τὸ ἐν λόγῳ μικρὸν τέμενος ὡς τὸ πρὸς βορρᾶν τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων κείμενον εὐκτήριον τῆς Ἀγίας Σοφοῦ.

Περαινῶν τὸν λόγον αὐτοῦ ἀναφέρει πρὸς ἐπισφράγισιν τῶν τοπογραφικῶν καθορισμῶν αὐτοῦ, ἀναφορικῶς τῆς τοποθεσίας τοῦ ναοῦ τῶν Χαλκοπρατείων, καὶ σειρὰν περιχοπῶν ἐκ τοῦ νέου Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας (IX—X αἰῶνος)¹ γνωστοῦ αὐτῷ καταστάτος ὑπὸ ῥώσου φίλου αὐτοῦ, τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Κρανστούλτσερ.

Ἐκ περικοπῆς τινὸς τοῦ ἐν λόγῳ Τυπικοῦ ἐγνώσθη καὶ νέα ὅλος προσωνομία τοῦ «Μολυβουργοῦ» σχέσιν, ὡς εἶπεν, ἔχουσα μᾶλλον πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα, ὡς καὶ ἑτέρα τὸ πρῶτον καὶ μετ' ἀπορίας γνωσθεῖσα ὅτι ὁ ναὸς τῶν Χαλκοπρατείων ἔκαλεῖτο καὶ ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Διὰ κ ο ν ἰ σ σ η ς, τοῦ ὅ ὑπερ, κατ' αὐτόν, χρήζει βεβαίως βασιάνου παρέχοντα ταυτοχρόνως τὸ ἐνδόξιμον ὅτι πολλάκις δὲν πρέπει νὰ προτρέχωμεν, ἐξηγουντες κατὰ τὸ δοκοῦν πολλὰ πράγματα ὡς μὴ ἀναφερόμενα δῆθεν ὑπὸ ἐκδεδομένων ἡδὴ ἔργων τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων.

(1) Τὸ τεῦχος ἐστὶν ἐν σχήματι τετάρτου καὶ φέρει γράφην IX—X αἰῶνος δυστυχῶς ἑλλειπὺς ἐν ἀρχῇ καὶ τῷ τέλει, σύγκειται δὲ τὸ ὅλον ἐκ 241 φύλλων εἰς δύο μέρη καὶ τὸ πρῶτον μὲν περιλαμβάνει Διτάξιν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς α' σептeмβpиου μέχρι τέλους τῆς ἐνιαυσίου περιόδου. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐπιγράφεται Κ α ν ὶ ν τῆς Ἀγίας τοῦ Θεοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀναγνώσεων, Πράξεων Ἀποστόλων, Εὐαγγελίων, Προφητειῶν καὶ ἐκάστης ἀκολουθίας ἀπὸ τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Ἀποκρέω μέχρι τῆς Ἀγίας Ν' ἐπιδημίας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.